

[Aksel Larsen.]

Dog var det de strejkendes organisationer, der tog sig af at sørge for, at fiskene også kunne komme af sted til England, mens rederiforeningen var totalt uinteresseret. Det forekommer mig, at det så er stærkt, når regeringen tillader sig at sige, at arbejdsstandsningen fra 16. maj 1968 også vil omfatte landbrugseksporten; regeringen ved, at dette ikke er tilfældet.

Der står videre:

„Regeringen er af den opfattelse, at en forlængelse af den allerede etablerede arbejdsstandsning meget hurtigt vil få vidtrækkende samfundsmæssige konsekvenser.“

Hvilke vidtrækkende samfundsmæssige konsekvenser? Der foreligger intet om det ud over, at vi har fået at vide, at hvis ikke de tre cementbåde, som cementfabrikkerne ejer, får lov til at sejle, så går byggeriet i hovedstaden i stå, og så bliver der en masse mennesker arbejdsløse, og det bliver en kolossal katastrofe.

Ja, nu kan jeg jo hertil sige rent ud sagt, at jeg tror ikke, det lykkes at få statsbanerne til at holde op at køre med fragtgoods. Jeg tror faktisk, at statsbanerne har en betydelig transportkapacitet, så hvis alt andet glippede, kunne de såmænd skaffe cementen frem til København. Dernæst er der jo hele småskibsfarten; den har masser af ledig tonnage, så det skulle også nok gå. Men så er der endelig det — og dette ved regeringen — at de strejkendes organisationer har sagt: ja men vi stiller da gerne styrmænd til rådighed for disse specialskibe, der skal transportere cement fra Nordjylland til København. Det er altså direkte urigtigt, når ministeren her fremstiller det, som om der er fare for, at byggeriet generes af cementmangel her i København, hvis denne konflikt får lov til at løbe videre. Men det er jo de begrundelser, regeringen har, og andre begrundelser har regeringen ikke.

Jeg tillader mig at sige: det eneste værdige for folkettinget, det var i denne situation at sige til regeringen: vi viser lovforslaget tilbage til regeringen, vi vil slet ikke behandle det videre, for det er uanstændigt at komme med et lovforslag, der ikke alene er dårligt begrundet, men hvis begrundelse står i skrigende modsætning til sandheden og de faktiske forhold.

Lad mig så yderligere sige, at hvis regeringen havde været uvidende om alt dette, hvis den virkelig i god tro havde skrevet det, den har skrevet i bemærkningerne til lovforslaget — ja, man ser, jeg strækker mig ret langt — hvis den virkelig i god tro havde skrevet dette, havde givet den begrundelse, så kunne den jo have søgt oplysninger, hvorved den ville være blevet klar over, at begrundelsen ikke var holdbar. Det var dog det mest rimelige, om regeringen i en sådan situation, hvor den planlægger indgreb i en arbejdskonflikt, taler med konfliktens parter, søger orientering hos dem om, hvordan det ligger, og i givet fald meddeler, at man agter at fremsætte sådanne og sådanne lovforslag for at søge konflikten bragt til ophør. Det gør regeringen ikke, den søger ingen oplysninger, den underretter ikke engang organisationerne, men den udarbejder sit lovforslag, og så kan man i øvrigt læse det i aviserne. Jeg synes, at det er en aldeles enstående optræden fra en regerings side.

Så er jeg nødt til ved denne lejlighed samtidig at sige, at denne sag har jo en meget lang forhistorie, og jeg kunne godt være fristet til, hvis tiden tillod det, at læse det memorandum op, som regeringen og folketinget har modtaget fra Dansk Styrmandsforening og fra Radiotelegrafistforeningen af 1917. Jeg skal ikke gøre det, men jeg skal gøre opmærksom på, at den overenskomst, der gælder for de to fag, udløb i april 1967, og det har ikke været muligt siden da at få en ny overenskomst sluttet på grund af rederiforeningens vægring, at i 1967 forberedte organisationerne en konflikt som denne, de forberedte den med behørigt varsel, 4 måneder, og sagen endte foran en voldgift, som fastslog, at kun hvis der forelå individuelle opsigelser fra samtlige styrmænd og radiotelegrafister, der ønskede at deltage i aktionen, kunne dette godkendes. Så har man skaffet disse individuelle opsigelser, nu ligger de der, nu har juraen fået sit, alt er i orden, og så kommer regeringen minsandten og siger: ja men I må ikke alligevel! Hvis det er regeringens og regeringspartiernes mening, at strejker skal forbydes i dette land, at strejkeretten ikke må eksistere, så synes vi, at regeringen skulle sige det rent ud i stedet for at optræde i praksis på den måde, at man først foreskriver de betingelser, hvorunder strejker kan varsles og igangsættes,